

Glatz Ferenc megnyitó beszéde

Elhangzott: „Az együttéléstől a tömeggyilkosságokig a Balkánon a 20. században” című konferencián, 2011. szeptember 30-án

(Első rész, szó szerinti leírat)

..... „egy háborút könnyű elkezdni, egy házasságot könnyű elkezdni, de nehéz befejezni”....

.....

„Mi történészek természetesen utólag mindig rohadt okosak vagyunk, aztán olyan emberek vagyunk általában, akiknek életükben nem kellett egy országról dönteni, nem kellett arról gondolkodni, hogy amit most teszünk, azért hogy fognak az unokáink fizetni. Valószínűleg amikor nagyapáink, az enyéim nem, az egy régimódi ódivatú szocdem volt, aki nem ment a háborúba, az első világháborúba Kutya Szerbia kiáltással mentek bele a nagyapáink, akkor nem gondoltak arra, hogy mi lesz ennek a háborúnak a vége. Amikor lementünk a Délvidékre, már nem én, és az én apám nem, hála Istennek, és kezdtük a szerb partizánokat akasztani, meg azokat, akik kimentek közbe, nem gondoltunk arra, mi lesz ennek a vége. De most, 2011-ben, amikor nekünk unokáknak kellene megbékélni, akkor a történészek elkezdik azt keresni, hogy ki kezdte, ki szúrta először a másikat hasba, hasba, a történészek kezdenek vitatkozni azon, még találnak két iratot, a kapargászó történészek, kaparják, kaparják a levéltárakat természetesen, és találnak még két mondatot, borzasztó boldogok, hogy rá tudják bizonyítani egy szerbre vagy egy magyarra, hogy igenis ő mondta ki először a rossz mondatot. Mi tehát a mi feladatunk, történészek feladata? Vajon az, hogy arról beszéljünk csak, hogy ezelőtt nyolc évtizeddel ki mikor, hol kezdte, vagy azt kezdjük el firtatni, hogy 41-42-ben ki mikor, miért ment hova, és ki miért lőtt, valóban voltak-e erőszakos cselekmények még a nagy újvidéki razzia előtt? Valóban 944-45-ben etnikai alapon vagy politikai alapon tették meg azokat a tömeggyilkosságokat, amelyeket megtettek? Úgy gondolom, hogy a történészeknek, a történészeknek nemcsak ez a feladata, úgy gondolom. A történészek nem levéltárosok kérem, habár most éppen a neopozitivizmus szellemében eluralkodnak a levéltárosok közöttünk, a történészek nem filozófusok, posztmodern lilagözös ideológiák korában, mindig a leninizmus jut eszembe, elhatalmasodnak közöttünk a teoretikusok, a történészeknek nemcsak az a feladatuk, hogy kapirgáljanak, nemcsak az a feladatuk, hogy elméleteket gyártsanak. A történészeknek, azt hiszem, az is a feladata, hogy tanulmányozva az elmúlt évszázadok

évtizedek eseményeit, javaslatot tegyenek, hogyan lehetne egyszer már ezt a rohadt háborút befejezni.

Tevékeny részese voltam 89-90-ben amikor a németek kiegyezéséről volt szó Magyarországon. A kormány a németek kiegyezéséről beszélt, válság volt, akkor tudtuk mekkora az államadósság, ...”